

På grund af hvad jag nu i möjligaste korthet anført, vågar jag härmed föreslå:

att Riksdagen i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, att Kongl. Maj:t täcktes, så snart ske kan, låta utarbета och för Riksdagen framlägga det förslag till de förändringar i fråga om väghållningsbesväret i allmänhet, hvartill omständigheterna må finnas föranleda.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1873.

Anders Persson.

N:o 10.

*Af Herr **Anders Persson:** Om nämndemäns rättighet till skjutsersättning vid vissa tjänsteförrättningar samt om sättet för denna ersättnings uttæxerande.*

Genom Kongl. författningen den 17 Maj 1872, deruti ändring blifvit gjord uti förut gällande lag om häradsting, hafva uti åtskilliga domsagor tingsturerna blifvit mera än fördubblade, hvadan nämndemännen blifvit ålagda en vida mera besvärande tjänstgöringsskyldighet än förut. Genom de tätare återkommande resorna till tingställena måste nämndemännen alltså underkasta sig ganska betungande uppföringar. Ensamt detta skäl torde måhända vara tillräckligt talande för att nämndemännen erhöles någon ersättning för tingsresorna. Men icke nog med denna skyldighet. Nämnden har sig dessutom ålagd skyldigheten att biträda vid vägsynerna å de allmänna vägarne, utan att nämndemännen dock äro berättigade till ringaste ersättning härför, hvadan dessa personer ovilkorligen tillskyndas utgifter af egna medel i och för fullgörandet af sina tjänsteåligganden.

Äfven om icke hittills så täta och ständiga ombyten skett af nämndsledamöter vid våra domstolar på landet, måste följderna af de förändrade förhållandena otvifvelaktigt blifva den, att ingen tjänstgör längre tid än tvänne år, hvartill författningen tvingar honom att qvarstå. Ständiga ombyten måste således ske, hvarigenom nämndemansbefattningen ofta blifver ansedd som ett onus i stället för ett uppdrag, utmärkande heder och förtroende, och de oftare förekommande ombytena blifva ingalunda till fördel vare sig för domstolarne eller de rättsökande parterne; ty sjelfva nämndemansinstitutionen fordrar att fullt kvalificerade personer utses, då deras kall ofta är ganska maktpåliggande.

Min mening är dock ingalunda att vilja föreslå så riklig ersättning åt nämndemännen att någon derföre skulle eftersträfvat uppdraget; men jag kan dock icke förneka att rättvisan fordrar det de erhålla godtgörelse för sina resekostnader vid de tillfällen då de äro kallade att infinna sig vid ting och vägsyner. Denna ersättning, hvilken jag vill föreslå att utgå efter gällande taxa å närmaste skjutsställe samt till och från förrättningsstället och beräknad för en häst med vagnpenningar, anser jag böra utgå af de till nämndemansbefattningen valbare och inom tingsområdet boende samt efter dessas bevillning enligt artikeln II bevillningsstadgan.

Jag vågar derföre vördsamt föreslå:

det Riksdagen för sin del beslutar, att nämndemän skola åtnjuta ersättning för skjuts efter en häst, jemte vanlig vagnslega, för sina resor till ting och vägsyner, från sina hemvist till förrättningsstället och åter; och att denna ersättning utgår i förhållande till bevillningen efter andra artikeln bevillningsstadgan af de inom tingsområdet bosatte och till nämndemansbefattningen valbare personer.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1873.

Anders Persson.